

1. tanulmány

A patmoszi evangélium

December 29., szombat délután

Amikor a hívők jobban megértik majd a Dániel és a Jelenések könyvét, akkor megváltozik a vallási életük. A nyitott mennykapu látványa tárul eljünk, és szívükben meg elméjükben vágy ébred a megfelelő jellem kialakítása iránt, hogy részük lehessen a tiszta szívűeknek fenntartott jutalomból. Az Úr megáldja mindazokat, akik szelídséggel és alázattal törekednek megérteni a Jelenések könyvének kinyilatkoztatásait. Ez a könyv oly sok halhatatlan és dicsőséges dolgot tartalmaz, hogy minden olvasójában és kutatójában – „akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megíratnak abban” – vágy ébred a megígért áldások iránt. A Jelenések könyvének tanulmányozása nyomán bizonyossá válik, hogy Isten és népe között minden kétséget kizáróan szoros kapcsolat él.

Szakítsunk több időt a Biblia tanulmányozására. Nem értjük az Igét úgy, ahogy kellene. A Jelenések könyve már az első soraiban arra bátorít, hogy értsük meg a benne rejlő tanítást... Amikor majd felfogjuk, hogy mit is jelent számunkra ez a könyv, megújulás lesz látható sorainkban. – *The Faith I Live By*, 345. o.

A lelket megvidámító örömezenet – „Küszöbön az Úr eljövetele, legyetek készen!” – ma sem kevésbé igaz, mint amikor először hallottuk. Isten népének és a megátalkodott, istentelen világnak is a jelenlegi és örök sorsa forog kockán. Valamennyien az ítélet előtt állunk...

Ezek az események rövidesen bekövetkeznek, sokan mégis alsznak azok közül, akik állítják, hogy hisznek az igazságban. Kétségkívül a gonosz szolgák közé számítják majd azokat, akik megmaradnak a világgal kötött barátságukban, így szólva magukban: „Késlekedik a gazdám.”

Csak azoknak hoz majd üdvösséget Krisztus a megjelenésekor, akik reménnyel és hittel várják. Sokan jártasak ugyan az igazság elméletében, mégsem ismerik az istenfélelem erejét. Ha Isten szava élne a szívükben, Ő uralkodna az életükön is: hitük, tisztaságuk és az Isten akaratának való engedelmességük bizonyítaná az Ige megszentelő hatalmát. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 14. o.

Tápláljuk és ápoljuk a próféták és apostolok hitét – a hitet, amely megragadja Isten ígéreteit, és várja, hogy szabadulást hozzon akkor és ahogyan jónak látja. A biztos prófétai beszéd végső beteljesülése a mi Urunk és Megváltó Jézus Krisztusunk dicsőséges adventje lesz, amikor eljön, mint királyok Királya és uraknak Ura. A várakozási idő talán hosszúnak tűnik, és az embert lesújtják a csüggesztő körülmények. Sokan, akikben bízunk, talán elhullanak az úton. De mondjuk bizakodóan a prófétával együtt, aki a példátlan hitehagyás idején bátorította Júdát: „Az Úr azonban ott van szent templomában: csendesedjék el előtte az egész föld!” (Hab 2:20) – *Próféták és királyok*, 387. o.

December 30., vasárnap – A könyv címe

[Jánost] világos beszédű hang szólította meg: „Én vagyok az alfa és az ómega, a kezdet és a vég.” Megfordulva Mesterét látta, akivel régen együtt járt és beszélt Júdeában. Akinek a keblén nyugodott is...

De mennyire megváltozott a megjelenése! Akkor ódon bíborpalástban és töviskoszorúval látta őt. Most pedig mennyei tündöklésű ruhában állt ott, aranyövvel a derekán...

Fél század múlt el Krisztus mennybemenetele óta, hogy bemutassa egyházát Isten előtt, és helyet készítsen hűségeseinek. Még mindig szerette népét, hiszen eljött idő szolgájához kinyilatkoztatni neki Istennek a jövőre vonatkozó tervét. – *A Te Igéd igazság*, 7. kötet, 955. o.

Amint a világtörténelem végéhez közeledünk, különösképpen kell foglalkoznunk az utolsó időket érintő próféciaakkal. Az újtestamenti iratok utolsó könyve tele van igazságokkal, csak meg kell értenünk őket...

„Az pedig az örök élet – mondta Krisztus –, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) Miért van az, hogy nem látjuk meg ennek az ismeretnek az értékét? Miért nem égnek izzón ezek a dicsőséges igazságok a szívünkben, egész lényünket áthatva? Miért nem hirdetjük őket remegő ajakkal?

Amikor Krisztus életét és missziójának jellegét vizsgáljuk, minden egyes próbálkozásunkkor az igazság sugarai tisztábban ragyognak. Minden újabb kutatás nyomán az addig ismertnél érdekesebb táruelénk. Ez a témakör kimeríthetetlen. Krisztus testlételének, engesztelő áldozatának és közbenjárói munkájának kutatása az idők végéig foglalkoztatja a szorgalmas tanulókat. A végtelenségbe nyúló örökkévalóságot várva kiáltják: „Nagy a kegyességnek eme titka!” – *Krisztus példázatai*, 133. o.

„Ne nyugtalanokdjék a ti szívetek – mondotta nekik –, higgyetek Istenben és higgyetek énbennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítssek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. És hogy hová megyek én, tudjátok; az utat is tudjátok.” (Jn 14:1–4) Érettetek jöttem a világba. Érettetek munkálkodom. Mikor elmegyek, még akkor sem hagyok fel az érettetek való munkával. Azért jöttem a világba, hogy kijelentsem, feltárjam magamat néktek, hogy hihessetek. Az Atyához is azért megyek, hogy vele együtt munkálkoddjam érdeketekben. Krisztus eltávozásának a célja éppen az ellenkezője volt annak, amitől a tanítványok féltek. Krisztus eltávozása nem a tőlük és a világtól való végleges elkülönülését jelentette. Krisztus csak azért távozott el tőlük, mert helyet szándékozott készíteni számukra, hogy azután ismét eljöhessen hozzájuk, és magához fogadhassa őket. Miközben lakóhelyet épített számukra, nekik a jellemüket kellett az isteni hasonlóság szerint formálni. – *Jézus élete*, 663. o.

December 31., hétfő – A könyv célja

Isten Igéje világosság és igazság – lábainknak szövétnek és fény az ösvényen. Minden ember lépteit Isten városa felé vezetheti az úton.

Sátán azonban mindent megtesz, hogy árnyat vessen a fényre, hogy az emberek ne találják meg és ne maradjanak meg az Úr megváltottainak előkészített úton...

A Biblia önmagát magyarázza. Az igeszakaszokat össze kell vetnünk egymással. A tanulónak meg kell tanulnia, hogy az Igére, mint egységes egészre kell tekintenie, és észre kell vennie a szakaszok közötti összefüggéseket. El kell sajátítania a nagy központi témák ismeretét – Isten eredeti tervét a világra vonatkozóan, a nagy küzdelem megjelenését és a nagy megváltási tervet. Meg kell értenie az uralomért harcoló két nagy elv jellegét, és meg kell tanulnia felismerni ezen elvek munkáját a történelemben valamint a próféciákban egészen a nagy végki-fejletig...

A Biblia minden egyes részének megírását Isten ihlette, és igen hasznos...

Az Ótestamentum rávilágít az Újtestamentumra, az Újtestamentum pedig az Ótestamentumra. Mindkettő Isten dicsőségének a kinyilatkoztatása Krisztusban úgy, ahogy megjelent a pátriárkáknak, ahogy az áldozati rendszer Őrá mutatott, ahogy megmutatkozik a törvényben, ahogy ki lett nyilatkoztatva a próféták által – és mindez az Ótestamentum gazdagságát képezi. Földi élete, halála és feltámadása által, valamint a Szentlélek általi kinyilatkoztatása révén Krisztus az Újtestamentum drága kincsét képezi. Mind az Ó-, mind pedig az Újtestamentum olyan igazságokat mutat be, amelyek a kitartó kutató számára továbbra is megértendő mélységeket fognak feltárni. – *Tanácsok szülőknek, tanítóknak és tanulóknak*, 375–376. o.

Senkinek sem kellene azzal foglalkoznia, amit az Úr sosem nyilatkoztatott ki. Napjainkban egyre több a félremagyarázás, pedig az Úr kijelentette: „A titkok az Úrén” (5Móz 29:29). ... Az ember szembe szállt az isteni akarattal, ez azonban nem hallgattathatja el Isten bölcsességet és vezetést nyújtó szavait, habár az emberek megpróbálnak a Szentírás tanításaival ellentétes elméleteket hangoztatni, és az emberi bölcsességet az „így szól az Úr” elv fölé helyezni.

Szükség van arra, hogy minden lélek eltökélten kutasson, de nem is azért, hogy mindent megértsen a jövőendő életre vonatkozóan, hanem

inkább azért, hogy megtudja, mit vár el az Úr ebben az életben tőlünk. Isten azt akarja, hogy aki hívőnek vallja magát, a mennyeihez hasonló jellemet alakítson ki. Krisztus Szentírásban kinyilatkoztatott jellemét tanulmányozva, az erényeit gyakorolva változik el a hívő, és tesz bizonyosságot a jóságról, az irgalomról. – *Tanácsok szülőknek, tanítóknak és tanulóknak*, 202. o.

Január 1., kedd – A Jelenések könyvének jelképes nyelvezete

Isten Igéje jelenti az igazi filozófiát és tudományt. Az emberi gondolat és szenzációhajhász prédikálás semmit sem ér. Akik betöltek Isten Igéjével, olyan egyszerűen fogják azt bemutatni, ahogy Krisztus tette. A világ legnagyobb Tanítója a legegyszerűbb nyelvezetet és a legérthetőbb jelképeket használta. – *Tanácsok szülőknek, tanítóknak és tanulóknak*, 352. o.

Jézus tevékenysége nem csupán prédikációból állt, hanem az emberek tanításából is. A falvakat járva közvetlen kapcsolatot teremtett velük az otthonukban, tanította őket, és betöltötte a szükségleteiket. Amint hallgatósága egyre nagyobb lett, megfelelő helyre vezetve beszélt hozzájuk, és a tanításait példázatok, jelképek által tette egyszerűbbé és érthetőbbé. – *Letter 192*, 1906.

Maga Isten is képeket és ábrákat alkalmaz, hogy olyan tanításokat nyújtson látnokainak, amelyeket Ő maga adott valaha a népnek, és amelyeket így jobban megértenek, mintha bármi más módon tanította volna őket. Isten a látás érzékén keresztül közölt gondolatokat. Dánielnek és Jánosnak is jelképek segítségével ecsetelte a jövő történelmét, és ezeket világosan táblákra kellett rajzolniuk, hogy aki olvassa, megérthesse. – *A Te Igéd igazság*, 1. kötet, 1106. o.

Számokban és jelképekben kifejezett nagy fontosságú eseményeket látott János azért, hogy megörökítse. Ezek által kortársai, sőt később, az elkövetkező korszakokban Isten gyermekei érthető felvilágosításokat kapnak a rájuk váró veszélyekről és küzdelmekről.

Ezt a kinyilatkoztatást az egyház okulására és vigasztalására, az egész keresztény korszakra nyerte. Mégis vallástanítók állították, hogy bepecsételt könyv, a titkai megfejthetetlenek. Ezért sokan utasították vissza ezt a profetikus könyvet, sem időt, sem fáradságot nem vettek, hogy titkaiba hatoljanak. Isten azonban nem akarja, hogy népe is így tekintse ezt a könyvet. Ez a könyv: „Jézus Krisztus kijelentése, amelyet adott néki az Isten, hogy megmutassa az ő szolgálóinak, amiknek meg kell lenniök hamar.” (...)

Az Úr maga jelentette ki szolgálójának e könyvben foglalt titkait, és azt akarja, hogy minden kutató előtt tanulmányozásra nyitva álljon. Igazságai éppúgy szólnak azoknak, akik az utolsó napokban, tehát az idők végén élnek, mint azoknak, akik János idejében éltek. (...)

Senki se higgye, hogy mert nem tudja azonnal megfejteni a „jelenségek” minden jelképét, hiábavaló dolog e könyvben kutatnia és azon fáradoznia, hogy az abban foglalt igazságokról felvilágosítást nyerjen. Aki Jánosnak ezeket a titkokat kijelentette, ízelítőt fog adni az igazság szorgalmas kutatójának is a menny örömeiből. Mindazok, akik kitárják szívüket az igazság előtt, megérthetik e könyv tanításait; elnyerik azt az áldást, amelyet Isten ígért azoknak, „akik hallják a jövendölés szavát és megtartják, ami abban megíratott.” – *Az apostolok története*, 582–584. o.

Január 2., szerda – A Szentháromság

A világ Krisztusban szemlélhette a láthatatlan Istent. Krisztus mondotta: „Én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem!” „Aki engem látott, látta az Atyát.” „Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is, és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt.” Az őszinte odaszentelődés minden mozzanatában szemünket Szószólónkra szegeztük, aki az ember és az örökkévaló trón között áll, segít minden igyekezetünkben, a Szentlélek által pedig eljuttat Isten tökéletesebb ismeretére.

Istennek Bárányát Isten „trónjának közepette” mutatja be nekünk az Ige. Ő a nagy oltári szentség, aki által az ember és Isten egyesül, és közösséget tart fenn egymással. Az embereket pedig úgy vázolja, mint

akik mennyei helyeken ülnek Krisztus Jézusban. Az Isten és az emberiség találkozásának ez az elrendelt helye. – *Bizonyágtételek lelkészeknek*, 123. o.

Nem dob el minket a bűnünkkel, gyengeségünkkel, mint értéktelen... A dicsőség, amely Krisztuson megnyugodott, Isten irántunk való szeretetének záloga. Ez beszél nekünk az ima erejéről, hogy miképpen juthat hangunk Isten füléhez, és hogyan találnak kéréseink meghallgatásra a mennyei udvarban. A bűn elszakította a földet a mennytől, és elidegenítette az égi közösségtől, de Jézus újra összekapcsolta a dicsőség országával. Szeretete körülveszi az embert, és elér a mennyekig. A megnyílt kapukon át a Megváltónk fejére hulló fény ránk is árad, ha imádkozunk, hogy ellen tudjunk állni a kísértésnek. A hang, amely Jézushoz szólt, minden hívő léleknek mondja: „Ez amaz én szerelmes gyermekem, akiben én gyönyörködöm...” Megváltónk olyan utat nyitott meg, amelyen a legbűnösebb, legszegényebb, legelnyomottabb és legmegvetettebb ember is az Atyához járulhat. Mindenki otthonra lelhet az égi hajlékokban, amelyeket Jézus készít. – *Isten csodálatos kegyelme*, 83. o.

Hiszitek-e teljes szívetekből, hogy az Úr eljövele közel van, és nekünk kell a világgal közölni az utolsó kegyelmi üzenetet, azt a kegyelmi üzenetet, amelyhez hasonlót az Úr még sohasem küldött a bűnös világnak? Vajon oly példát adunk-e, amelyet kell? Bizonyágot teszünk-e az életünkkel és eljárásunkkal a környezetünknek arról, hogy várjuk Urunknak és Üdvözítőnknek dicsőséges eljövetelét, annak a Jézus Krisztusnak eljövetelét, aki halandó testünket elváltoztatja és az Ő megdicsőült testéhez teszi hasonlóvá? Félek, hogy ezeket az igazságokat nem hisszük úgy, és nem vagyunk velük úgy tisztában, mint ahogy kellene. Akik hiszik a nagy fontosságú, korszerű igazságot, amelyet vallunk, éljük is ki a hitüket. Sajnos, inkább törekszünk szórakozások és olyan dolgok után, amelyek e világ figyelmét magukra vonják. Sokat foglalkozunk a ruházattal, a nyelvünket gyakran könnyelmű, sőt haszontalan fecsegésre használjuk, amelyek meghazudtolják hitvallásunkat, mert nem az oda fel valókkal törődünk, ahonnan a mi Üdvözítőnket várjuk. – *Tapasztalatok és látomások*, 111. o.

Január 3., csütörtök – A Jelenések könyvének alap gondolata

A Megváltó hű követői minden korban az Úr eljövételében reménykedtek. „Ismét eljövök” – mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák-hegyén, és ez az ígélet fénybe borította tanítványai előtt a jövőt. Öröm és reménység költözött a szívükbe, amit a fájdalom nem tudott elfojtani, sem a megpróbáltatás megfakítani. A szenvedés és üldözés közepette „a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenése” volt a „boldog reménység”...

A sziklás Patmoszon a szeretett tanítvány ezt az ígéletet hallotta: „Bizony hamar eljövök.” És János sóvárgó válasza az egyház egész zarándokútján mondott imáját önti szavakba: „Bizony jövel, Uram Jézus!” (Jel 22:20) – *A nagy küzdelem*, 302. o.

Nincs olyan emberi nyelv, amely ábrázolni tudná az Emberfia második eljövételének jeleneit az ég felhőiben. Dicsőségben jön el, az Atya és a szent angyalok dicsőségében. A világosság ruhájába öltözött érkezik, amelyet az örökkévalóság napjai óta viselt. Angyalok társulnak hozzá útján, tízezerszer tíezren. Trombita hangja hallatszik majd, amint az alvó halottakat előhívja a sírból. Krisztus hangja áthatol a síron, és „mindazok, akik a sírokban vannak, előjönnek”. – *Maranatha*, 292. o.

„Igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon.” (2Pt 1:4)

Isten könyvének minden ígérete bátorítás számunkra, hogy isteni természet részeseivé válhatunk. Teremtőnkre bízhatjuk magunkat, hitünk Igéjében, és végezhetjük munkáját. Ezt akkor tudjuk megtenni, ha elismerjük Krisztus istenségét. Ez a lehetőség értékesebb számunkra a világ minden kincsénél, semmi sem hasonlítható ehhez. Amikor megragadjuk Isten erejét, élő reménység tölt be bennünket, ezért teljesen ígéreteire támaszkodunk, és a Krisztus által felkínált lehetőségeket elfogadva Isten fiaivá és leányaivá leszünk. – *Az én életem ma*, 274. o.

Fogadjuk a Szentírást Isten hozzánk intézett – nem csupán írott, hanem mondott – szavaként is! (...)

Ezek a szavak más bűnterhet hordozókhhoz is szólnak, akiknek segítségét kellene igényelniük. Így van ez Isten Igéjének minden ígéretével. Bennük Ő személy szerint mindnyájunkhoz szól, olyan közvetlenül, mintha ténylegesen hallanánk szavát. Krisztus megígéri nekünk kegyelmét, és megosztja velünk hatalmát. Ezek azok a falevelek, amelyek „a népek gyógyítására szolgálnak”. (Jel 22:2 – új prot. ford.) Elfogadva, belénk ivódva a jellemünk erősségévé, az élet mozgatórugójává és fenntartójává lesznek. Semmi másnak nincs ilyen gyógyító ereje. Ezen kívül semmi sem képes azt a biztonságot és hitet adni, amely az egész ember életét erejévé válik. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 122. o.

Január 4., péntek

„Zengedeztetek az Úrnak, ti hívei! Dicsőítsétek szent emlékezetét. Mert csak pillanatig tart haragja, de élethossziglan jóakarata; este bánat száll be hozzánk, reggelre öröm.” (Zsolt 30:5–6)

Ha törölnénk az ígéreteket Isten Igéjéből, az olyan volna, mintha eltűnne a Nap az égről. Akkor semmi sem örvendeztetne meg bennünket. Isten azért helyezte ígéreteit az Igéjébe, hogy hitre vezéreljen bennünket. Ezekben az ígéreteken fellebbenti az örökkévalóság függönyét, hogy valamelyest fogalmat alkothassunk az „igen-igen nagy és örök dicsőségről”, amely a győzőkre vár. Nyugodjunk meg Istenben, dicsérjük Őt, hogy ilyen dicső kijelentést ad a céljairól.

Isten egész utunk mentén elhintette az ígérek virágait, hogy felderítsenek bennünket zarándoklásunk során. Azonban sokan nem akarják összegyűjteni ezeket a virágokat, hanem inkább a tövist és bogáncsot választják. Minden lépésüknél sírnak és szomorkodnak, pedig örülhetnének az Úrban, hogy kellemessé tette a menny felé vezető utat.

Isten ígéreteiben vigaszt, reményt és örömet találunk, mivel a Mindenható szavait szólják hozzánk. Hogy igazán értékelnünk tudjuk ígéreteit, gondosan tanulmányoznunk kell és részletesen megvizsgálunk őket. Mennyi öröm volna az életünkben, és milyen jó irányba fejlődhetne a jellemünk, ha szívünkbe fogadnánk Teremtőnk ígéreteit! A fölfelé vezető úton haladva beszéljünk azokról az áldásokról, amelyek ránk áradnak. Amikor a mennyei hajlékokra gondolunk, amelyeket Krisztus

készített az Őt szeretőknek, elfeledjük csekély bosszúságainkat, amelyekkel napról napra találkozunk. Úgy érezzük, hogy a menny levegőjét lélegezzük be, lecsendesülünk és megvigasztalódunk. Istent úgy tisztelhetjük, ha jobban beleszőjük Őt és a mennyet a mindennapi életünkbe.

Isten csalhatatlan ígéretei tökéletes békességben őrzik meg a szívünket. – *Az én életem ma*, 338. o.

További tanulmányozásra:

Bizonyságtételek lelkeseknek, „Dániel és a Jelenések könyvének tanulmányozása” című fejezet.